

Brück igen i Havestuen sammen med Etatsraaden. De havde lige afsluttet deres Rundtur paa Gaarden, hvor de havde beset baade Staldene og Mælkeriet og Hundegaarden, og Etatsraaden, som tilsidst havde sluttet sig til dem, havde endog ført hende ind i Køkkenet og gennem Forraadskamrene, ja helt ned i Hovedbygningens historisk mærkværdige Kældere, der var Rester af en middelalderlig Borg, som havde staaet her, og paa hvis Syld den nye Gaard var rejst.

Etatsraaden, der syntes meget indtaget i Inger, vilde nu have dem til at blive der til Middag. Inger saae spørgende hen paa Per, der imidlertid absolut afslog Indbydelsen. Paa en næsten stødende Maade — syntes Inger — bad han om at faa Vognen forspændt.

Thorvald Brück fulgte dem tilhest et Stykke paa Vej. Han red en høj, gul, langhalet Hoppe, som han — aabenbart til Ære for Inger — lod danse under venstre Schenkel, saa Skummet stod den om Mulen. Han sad strunk i sin snævertsluttende, franske Ridedragt, som lidt for udfordrende fremhævede hans kraftige Muskelbygning. Inger saae derfor mest til den anden Side og søgte at drage Per med ind i Samtalen, hvad dog stadig ikke lykkedes hende. — »Heste- og Hundesnak interesserer mig ikke,« forklarede han kort bagefter.

Rytteren forlod dem et Stykke foran Skoven